

РЕШЕНИЕ

№ 19424

гр. София, 19.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **12169** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Д. И. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Б. от АК - В., срещу Заповед № 1846/05.11.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП (ЗППАМ), издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.
Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна по съображения, че липсват материалноправните предпоставки за издаването ѝ. Конкретно се сочи, че резултатът от проведеното лабораторно изследване е показал наличие на алкохол в кръвта 0,48 промила на литър, което е под прага от 0,5 промила на литър. Моли се за отмяна на заповедта и за присъжданена сторените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Б., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед.
Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ – СДВР, издал оспорената Заповед № 1846/05.11.2025г., се представлява по делото от юрисконсулт П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена.
С процесната Заповед № 1846/05.11.2025г. е наложена на Д. И. М. принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“ за това, че на 05.11.2025г. около 17.08 часа управлявал в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]товарен автомобил Форд Транзит Т 350 с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Л. група – проектиране системи Д. и с-ие“, с концентрация на алкохол в кръвта 0.88 промила на

хиляда, измерено с техническо средство Алкотест дрегер 7510 с фабр. № ARM 0389. На лицето е издаден талон за медицинско изследване № 292132, според който следва да се яви до 40 мин. във МБАЛ „Света А.“. Т. е връчен на лицето в 17:40 часа. Съгласно приложен лист за преглед на пациент в МБАЛ „Св. А. – С.“, извършен на 05.11.2025г. в 18.42 часа, Д. И. М. се е явил в лечебното заведение и е дал кръвни проби. По делото е приложен и протокола за химическо изследване № 692/06.11.2025г., видно от който в изпратените за изследване кръвни проби, взети от Д. И. М., е установено количество алкохол в кръвта 0,48 промила.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед съдържащата се по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г., издадена от директора на СДВР във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ.

По отношение материалната законосъобразност на акта съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи“.

В случая заповедта е издадена при наличие на третата хипотеза на чл.171, т.1 б. „б“ - водачът е управлявал превозното средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, което е установено при проверка с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух. Съгласно чл. За,т.2 от Наредба № 2 от 19 юли 2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, а на употребата на наркотични вещества или техни аналози – с медицинско и химико-токсикологично

лабораторно изследване, когато лицето не приема показанията на техническото средство или теста. В случая жалбоподателят се е явил за последващо лабораторно изследване в определеното лечебно заведение и изследването е показало наличие на етилов алкохол под 0.5 на хиляда, а именно - 0,48 промила. Действително, жалбоподателят се е явил в определеното лечебно заведение със закъснение от 20 минути, но същото не е съществено и не би могло обективно да повлияе върху резултата от изследването. Освен това съдът приема, че жалбоподателят не следва да понесе неблагоприятните последици от това незначително закъснение, доколкото, първо, контролните органи са го насочили към практически най-отдалеченото спрямо мястото на проверката здравно заведение /от кв. Овча купел към МБАЛ „Св. А.“ при наличие на много близката ВМА/ и второ, са определили по-малък от максималния срок за явяване /40 минути вместо 45/, без да се отчетат възможностите за придвижване във времеви диапазон на най-натоварен трафик. С оглед на това и предвид резултата от медицинското изследване, съдът приема за недоказано наличието на фактическото основание по чл.171, т.1 б. „б“ от ЗДвП за прилагане на принудителната мярка.

При това положение Заповед № 1846/05.11.2025г. се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на делото и съобразно искането на адв. Б., на жалбоподателя следва да се присъдят сторените разноски за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Д. И. М. Заповед № 1846/05.11.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ –СДВР.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. И. М. сумата от 511,29 евро разноски за адвокатско възнаграждение .

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: